

bedste Resultater i denne Sag, ikke ved at forelægge et af Ministeriet udarbejdet Forslag, men ved at nedsætte en Kommission, der kunde tage denne Sag op til alsidig Behandling, en Kommission, der skulde bestaa af Folk, der kendte særlig til disse Sager. Forslaget gaar ud paa, at Kommissionen skulde bestaa af en af Justitsministeriet udnævnt Formand og 11 andre Medlemmer. Af disse foreslaas de 6 udnævnte af Rigsdagen, 3 af hvert Ting, medens de øvrige 5 skulle udnævnes af Justitsministeriet. Medens jeg naturligvis maa ønske foruden Formanden at kunne indsætte efter mit eget Valg et Medlem i Kommissionen, navnlig en Jurist, saa er det ingeniunde min Mening, at jeg ved Valget af de 4 andre Medlemmer, som i Forslaget overlades til Justitsministeriet, skulde staa frit. Naar Forslaget har den Form, at de skulle vælges af Justitsministeren, er det, fordi jeg har ment, at det af Forhandlingerne i Rigsdagen vilde fremgaa, hvorledes man fra Rigsdagens Side ønsker disse 4 eller maaske flere Medlemmer udpegede, navnlig saaledes, at Rigsdagen kunde træffe Bestemmelse, enten i selve Forslaget eller underhaanden, om, at denne eller hin Forening, denne eller hin Repræsentation skulde have Adgang til at indsætte Medlemmer i Kommissionen.

Disse 5 Lovforslag skal jeg have den Ære at anbefale til det høje Ting.

Formanden: Indenrigsministeren har Ordet for at fremsætte det for hans Vedkommende anmeldte Forslag.

Indenrigsministeren (Enevold Sørensen): Jeg har den Ære at fremsætte Forslag til Lov om Søfolks Forsikring med Følger af Ulykkestilfælde i Søfartsvirksomhed. Om dette Forslag har der været ført Forhandlinger mellem Indenrigsministeriet, Arbejderforsikringsraadet samt Fællesrepræsentationen for dansk Skibsfart. Vel have disse Forhandlinger ikke ført til fuld Enighed paa alle Punkter, men de fra Fællesrepræsentationen fremkomne Ønsker og Forslag ere i ikke ringe Omfang efterkomne, saa at Lovforslaget sammen med sin Opgave, at sikre danske Søfolk og deres efterladte mod Følgerne af Ulykkestilfælde, har søgt at gøre Fyldest overfor ethvert berettiget Krav, der er fremsat fra Skibsfartens Repræsentation. Man har ved Udarbejdelsen af dette Lovforslag ladet sig det være magtpaaliggende i en saa vid Udstrækning som muligt at bringe de samme Principper i Anvendelse, som allerede nu

ere gældende i Loven af 1898 om Arbejderes Ulykkesforsikring. Imidlertid har det her foreliggende, særlige og paa mange Punkter vanskelige Emne gjort det nødvendigt at foretage en Række Aftigelser. Jeg skal nævne en af de væsentligste. Medens Loven om Arbejderes Ulykkesforsikring stiller det frit for vedkommende forsikringspligtige, om han selv vil bære sin Risiko eller overdrage den til et Forsikrings-selskab, har man i dette Forslag ment at burde paalægge den forsikringspligtige at afgive sin Risiko til et Selskab, altsaa paalagt tvungen Forsikringspligt. Man kan nemlig her ikke se bort fra, at medens Ulykkestilfælde indenfor Industrien som Regel kun omfatter en enkelt eller dog kun enkelte Personer, stiller Forholdet sig anderledes i Søfartsvirksomheden. Hvis et Skib forliser, kan hele Besætningen eller dog en større Del af denne omkomme, og den Erstatning til de efterladte, som det derefter bliver paalagt Skibsejeren at udrede, vil kunne overstige hans Evne og økonomisk ruinere ham, samtidig med at de efterladte ville gaa Glip af deres Krav paa Erstatning, helt eller dog for en væsentlig Del. For begge Parters Vedkommende, baade for de forsikrede og for de forsikringspligtige, synes det derfor i enhver Henseende at være det retteste og det heldigste, at det gøres Rederne til Pligt at afgive deres Risiko til et Forsikrings-selskab, som derefter hæfter for Forpligtelsen. Den tyske Lov af 30. Juni 1900 om Ulykkestilfælde paa Søen tvinger alle søgaaende tyske Skibe ud over en vis Størrelse ind under et hele Tyskland omfattende Søforsikringsselskab. Dette medfører imidlertid, at Dampskibene komme til at betale en Part af Sejlskibenes Præmie, idet de private Selskaber ganske naturligt ere villige til at forsikre Besætningen paa et Dampskib mod en ringere Præmie end paa et Sejlskib. Jeg har ikke fundet Grund til at paalægge Dampskibene denne yderligere Præmie. Lovforslaget stiller det altsaa frit for Rederne at søge, hvilket Forsikringsselskab de ville, kun at Selskabet maa være anerkendt af Indenrigsministeriet.

Det Spørgsmaal rejser sig saa, om Sejlskibsfaaden, der virker under trykkede Kaar, vil kunne bære den Byrde, der her paalægges den, uden Støtte fra anden Side. Jeg mener, at dette bør besvares benægtende, eller at der i alt Fald er god Grund til at erkende, at Staten bør overtage en Del af denne Byrde. Dette er jo allerede sket ved Loven om Fiskeres Ulykkesforsikring. Her lægger man en